

Resistir al centre històric

Fa setze anys, vaig decidir apostar pel barri Antic. Comprar un pis en una finca rehabilitada ?ara devaluat després de l'explosió de la bombolla immobiliària?va ser com un acte de militància. Passat un període d'il·lusió, d'un temps ençà, aquelles ganes de contribuir a rejuenir un sector, fer-lo reviure i canviar-li la fesomia amb el batec d'aquells que hi vivim dia a dia, ara són un acte de resistència. Al cap de quatre lustres llargs, el grau de degradació del barri a tots nivells ?urbà, comercial, cívic...? lluny de contenir-se, s'ha multiplicat. Llegir notícies relacionades amb el sector sol constatar la pèrdua d'un altre llençol de la bugada: batusses, sorolls, robatoris, comerços que abaixen la persiana, ocupacions conflictives, problemes de neteja... No sé pas si Manresa té propòsit, si té ambicions i projectes, si té rumb... El que estic convençut que, a hores d'ara, no té rumb és el centre històric.

Un aspecte clau per capgirar la situació són les sensacions i la proximitat a peu de carrer. Cal viure-hi o treballar-hi, al centre històric, per adonar-se que la majoria del veïnat ni és hostil, ni desitja viure com ho fa. Simplement, és víctima de la misèria i el detestable entorn que l'envolta: edificis abandonats, locals d'antics comerços tancats i bruts, pisos insalubres llogats, intercanvis de retrets i desconfiances entre ètnies i famílies, mala il·luminació, brossa per tot arreu, trànsit rodar incontrollat, tràfic de drogues i, naturalment, problemes de seguretat. Amb aquest panorama no es viu amb un somriure d'orella a orella. Es resisteix. Ningú ?independentment d'on hagi nascut? vol seguir vivint al sector si té la possibilitat de progressar traslladant-se a un altre barri.

La majoria del veïnat del centre històric ni és hostil, ni desitja viure de la manera en què ho fa. És víctima de la misèria i el detestable entorn que l'envolta

Aquest últim aspecte és crucial. De fet, és el que hauria d'activar totes les alarmes del govern de la ciutat: la renúncia explícita i irrevocable de molts dels veïns del centre històric a continuar *resistint* davant la inacció municipal i la manca d'intervencions contundents destinades a la dinàmica d'una zona que molts altres conciutadans ja ni trepitgen per l'abandonament de carrers i places, els senyals de mala qualitat de vida o, senzillament, per por i sensació d'inseguretat. Per tot plegat, hi cal un pla de xoc sense més dilacions. Intervenir-hi multidisciplinàriament amb tots els recursos que la ciutat sigui capaç de destinar-hi. La tasca és ingent, ha de comptar amb tot l'engranatge institucional i, sobretot, teixir complicitats amb administracions, organismes, empreses i particulars, tant del sector públic com del privat, que contribueixin a capgirar la situació com un mitjà. Però s'ha de tenir un pla amb eixos molt ben definits per poder deixar clar als futurs companys de viatge quin escenari i model urbà es defineix i, en el cas d'aquells que hagin de destinar-hi inversions, quines contrapartides obtindran. Una transformació profunda mai no és gratuïta.

En qualsevol cas, ja no hi ha excuses per no entrar amb l'excavadora i intervenir urbanísticament amb decisió, ensorrant el que no serveix i esponjant aquells espais enclaustrats on ningú vol viure. Ja fem tard pacificant el trànsit, dinamitzant econòmicament i socialment carrers i places, i reconnectant el centre amb la resta de la ciutat. Per tot plegat, a més, no es pot perdre de vista que l'eix de qualsevol dels canvis ha de ser el de les persones. La revitalització del centre històric ha de consistir a esbossar diàfanament un lloc agradable per viure, on la problemàtica social també es desinfla. Qui hi visqui ha de tenir les necessitats bàsiques cobertes, espais endreçats i nets

per passejar, comerços de proximitat, equipaments públics i privats i, sobretot, habitatges dignes que recuperin el mateix valor del patrimoni històric i arquitectònic que conté la zona i singularitza el conjunt de la ciutat.